

**Chronologiae Veteris Testamenti Accvratvm Examen
Augustißimæ, Invictissimæq[ue] Domui Austriacæ
Dicatvm**

Philippi, Henricus

Coloniae Agrippinae, 1637

6. Vtrum anni sabbatici à mense Nisan initium duxerint. cap.25.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64340)

reputa Tubarum, Expiationis, Scenopegiae, Collectae: quae praerium Buccinae sonum merebantur. Addit potius videtur hoc festum agi solitum in commemorationem Ierichuntini excidij sub primum in Terram promissionis ingressum facti. Iosue 6. v. 16. Quicquid sit, nolim hinc memoriam Isaac exclusam, quae Hebraeos ad pia vota facile incitabat, vta mortis inopinatae periculis diuinae protectione eriperentur.

XXIII. LEVIT. v. 43.

ut discant pueri vestri, quod in tabernaculis habitare fecerim filios Israel, cum educerem eos de terra Aegypti, subaudi per annos 40. Hinc apparet festum tabernaculorum institutum fuisse, ut Hebraei memores peregrinationis suorum auorum in deserto, grates Deo agerent, quod in terra promissionis fixa haberent domicilia, in quibus oprata quiete frui liceret, si in officio permanerent. Bene rament Menochius & alij in hunc locum aduertunt, hoc festum etiam idcirco decretum, ut Deo gratiae agerentur pro frugibus toto anno collectis, ut insinuat Exodi 23. v. 16. & Num. 29. v. 12. Quod valde mihi probabile videtur, sicut & illud quod multi tradunt, scilicet festum Expiationis celebratum fuisse, tum ut Hebraei sua peccata expiant, ut notatur Levit. 16. v. 30. tum in memoriam accepti nunciij quo Moyse cum secundis tabulis ad diem 10. mensis septimi, populo significauit Deum plene veniam indulissee peccati, quod adorado vitulo admissum fuerat. Duplicem autem festi alicuius causam assignare, minime absurdum videri debet, ut patet ex ijs, quae iam v. 24. afferebam. Sicut & festum Pentecostes agebatur non solum ut Deo solemnes frugum primitiae offerrentur, sed etiam in memoriam datae legis. Quamuis huius posterioris causae mentionem in scriptura non reperiamus.

Causa Festi Scenopegiae.

Festi Expiationis.

Pentecostes.

CAPVT XXV. LEVIT. v. 4.

1. Septimo autem anno sabbatum erit terra. Quaestio hic moueri solet, vtrum a mense Nisan, initium duxerint anni sabbatici, an verò a Tisti. Eadem autem ratio est Iubilaeorum, quos Abulensis hic quaestio. 8. non tam docet, quam supponit à Nisan computandos fuisse. Eos nihilominus à Tisti ex legis praescripto iniisse constans est Hebraeorum traditio, quam & plerique Catholicorum admittunt. Burgensis Exodi 12. addit. 1. Pererius lib. 1. in Genesin cum agit de tempore creationis mundi, Serarius Iosue 13. quaestio. 17. Caietanus, Cornelius, Lorinus, Menochius in cap. 25. Levit. Bonferrius Exodi 23. vers. 12. Tornellus ad an. m. 2584. numer 5. Salianus an. m. 2544. num. 681. Rutilius Benzoni de Iubilaeo lib. 1. cap. 1. Accedunt Scaliger. libr. 5. Emend. temp. cap.

Initium anni Sabbatici.

p. Philippi

Chronologia Testamenti

A IV

17

*Non erat
in vere.*

de anno 1. sabbatico, Caluissius ca. 26. Intro. Chron. Alstedius Chronol. l. 2. Ratio, quia congruū erat, vt istorum annorū initia mox à frugibus in autumno collectis, duceretur. Siquidē lege cauebatur ne istis annis sementis aut metis fieret: alias enim contigisset, vt non nisi vnus anni messe Hebræi quinquagesimo nono victitarent. V. g. annus ab initio Sabbaticorum 98, erat sabbaticus, tunc mente, sine messe: sic nihil erat, quod anno 99. metereetur: nec erat causa cur anno 99. in autumno sementis fieret, quia anno centesimo, vt pote lubilæi meti nec feri poterat, quo fiebat vt etiam annus centesimus primus metereetur. Ergo annus demum 102. messem suam nanciscebatur: & sic messis anni 97. collecta victum Israëlitis præbuisset, reliqua istius anni parte, totus anno 98. 99. 100. 101. vsque ad messem anni 102. idem contigisset quoties lubilæus alijs vicibus in annum secundum semitæ recurrisset. Siquidem vnus messe & semente carebat annus septimus, octauus messem non repererat annus nonus, quia lubilæus nec sibi nec anno sequenti messem relinquerat: cum sementem duntaxat fecisset, anno tandem vndecimo messem parauerat. Idem prius accidisset, quoties lubilæus cum anno 5. semitæ conceperat. Tunc enim frugibus æstate anni quarti perceptis, viuendum fuisset, toto anno quinto, qui, vt pote lubilæus, verabat sementem & ex consequenti messem sexto, præpediebat: anno verò sexto frustra seminatū fuisset, quia annus septimus messem priuatam non admittebat, sicuti nec latius nemat: quia nihil erat, quod anno octauo metereetur, sed annus denum nonus messem colligebat.

Sed in Autumno.

2. At verò è contrario cum anni Sabbatici & lubilæi à mense Tisri partitur, messis anni sexti annonā Hebræis suppeditabat toto anno sabbatico, & sequenti, si erat lubilæus: quo finito in autumno, erat permissa sementis anni sequenti sub initium Veris & medium æstatis messis colligebatur. Nonna, quæ labentis anni sexti autumno percepta fuerat, non nisi ad autumnum sese porrigebat: quod Deus futurum promiserat Leuit. 25. v. 25. In verò exemplo anni 98. nulla est difficultas: nam messis anni 97. finientis victum anno sabbatico, quo completo, mox fiebat sementis, ex qua messis colligebatur, antequam iniret annus centesimus, siue lubilæus, vt latius de Torniiellus & Salianus. Abulensis autem prædictas difficultates euitare potest, cum fateatur annum lubilæum esse quemlibet quinquagesimum centesimum. Quod si eorum rationes sequeretur, qui annum lubilæum quinquagesimo nono semitæ confundunt, non video, quomodo possent in ista opinio quæ ipsi tribuitur.

*Quomodo
Nisan ca.
pui anni.*

3. His non obstat illud Exodi 12. v. 2. *Mensis iste (Nisan) vobis primus erit in mensibus anni.* Est enim ibi regula generalis, quæ in annis Sabbaticis & lubilæis patitur exceptionem hoc cap. vers. 8. 9. 10. expressam.

autem huius exceptionis sufficiens erat Dei sic iubentis voluntas: congrua vero, ne vel sapius iaceret agrorum cultus, vel alius esset qui seminaret, alius qui mereret, vel vbertas miraculosa frequentior rediret.

XXV. LEVIT. v. 9.

1. Clanges buccina mense septimo decima die mensis. Quæritur hic, quoto die mensis Tisri, merine anni Sabbatici & Iubilæi: utrorumque enim eadem est ratio. Salius an. m. 2544. numer. 685. ait se proniorem esse ad existimandum, ipso primo die mensis cum tubarum clangore tam sabbatico, quam Iubilæo anno initium datum fuisse. 1. Quia alias vnus mensis in duos annos distractus fuisset. 2. Hebræi initio huius mensis inscribunt festum tubarum & caput anni.

2. Alij probabilius, vt reor, censent, non ante diem expiationis, quæ erat decima mensis septimi istos annos incepisse. Ita Cornelius, Bonfrenius, Menochius in hunc locum, Serarius illo cap. 13. Iosue. Torniellus an. m. 2584. numer. 5. Quia hic expressè dicitur, die isto decimo tuba clangendum, promulgandum annum Iubilæum, & vocandam, id est, denunciandam remissionem, scilicet feruitum, debitorum, & honorum quæ ad alios transiuerant, vt bene Menochius Torniellus &c. Non est autem congruum vt tubæ sonitu annus tunc primum promulgetur, quando iam aliquot dies illius effluxerunt: sed potius vt remissio Iubilæi indiceretur, & re ipsa, quoad commodè fieri poterat, quamprimum executioni mandaretur, quando gens Hebræa expiationis die, sibi peccata remitti postulabat. Quoad inquam commodè fieri poterat, nempe vel ipsa die expiationis, vel prima Scenopegæ, vel fortè, cum celebratis tabernaculorum diebus, Deoque gratijs pro frugum perceptione rite peractis, dies collectæ siue cætus haberetur, vt notant authores præcitati.

3. Rationes Salius non premunt, vt monet Bonfren. Non enim absurdum est, mensum aliquem civilem, ex legis statuto, hoc modo esse diuisum. Simile enim firmissis regionibus, in quibus annus ratione Beneficiorum Ecclesiasticorum, a festo Natiuitatis S. Iohannis Baptistæ exoritur. Præceptum etiam annuæ Confessionis & Communionis, non est ad certum alicuius mensis civilis initium alligatum. Nunquid Annus Sanctus ritu Catholico, die 25. Decembris aperitur? Deinde festum & clangor tubarum primæ diei Tisri alio spectabat. Denique esto anni civiles, ob commoditatem contractuum ab exordio mensis inceperint: poterant tamen anni Iubilæi in Synagoga decimo die tardius emergere, sicuti iam initium anni Sancti in Ecclesia diebus aliquot Calendæ Ianuarias antecurrit.

4. Equæ

P.
PhilippiChronologia
Testamenti

A IV

17

Ad. opi-
nionem.